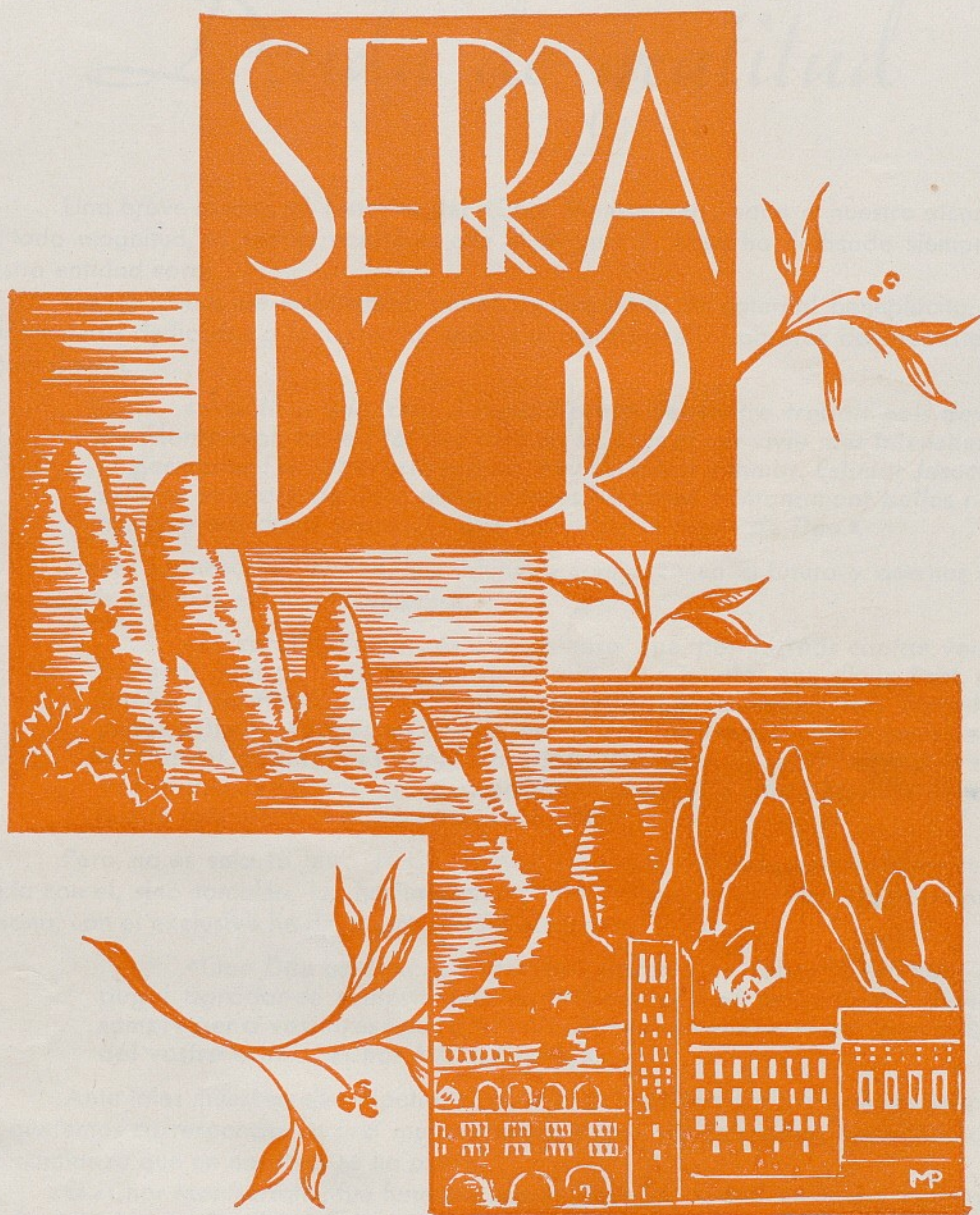

CIRCULAR DEL «CHOR MONTSERRATÍ»
OCTUBRE-NOVIEMBRE - AÑO 1 - NÚMERO 9

Deuda de gratitud

Una breve ojeada al historial del «Chor Montserratí», pone a nuestro alcance, con toda magnitud, el interés constante que el Rvdo. P. Abad ha dedicado siempre a nuestra entidad coral.

Cartas plenas de emotividad, ponen de manifiesto su paternal beneplácito; párrafos enteros dedicados a fomentar la unión y el amor entre los obreros del Monasterio, lo corroboran.

«Vosaltres que, com a repòs i premi del vostre treball pels devots de Montserrat, haveu fet del cant un bell ideal, on viviu més intensament la germanor i la superació pròpia, heu de saber estimar. Estimar Jesucrist, estimar la Mare de Déu, estimar totes les coses humanament belles i bones que ens dóna Jesucrist i que ens dóna la Mare de Déu.»

Frases hermosas en verdad, que infunden confianza en el futuro y que nos animan a seguir adelante en nuestra empresa.

«La caritat, l'amor, és l'única cosa que pot fer-nos cantar veritablement. No sols amb el cant de la veu i la paraula, que diuen tant, sinó també, i sobretot, amb el cant de la vida. Us cal, doncs, ens cal a tots, saber estimar. Només en l'amor, en el cant de l'anor com a fonament i nodriment dels nostres cants materials, trobarem la realització dels nostres ideals religiosos, artístics, patriòtics, i aquella pau i aquella felicitat a que tots tenim dret, ja en aquest món.»

Pero, no es solo la letra escrita, lo que hace que nos sintamos moralmente en deuda con él, sinó también, los hechos, que en todo momento emanan de su paternal persona, con el exclusivo fin de guiarnos y favorecernos.

«Que Déu us doni la inspiració suprema de saber-lo estimar i que pugui agradar-se sempre dels vostres cants. Això es el que li demano sempre per a vosaltres i per a tots els afanys humans i artístics, tant nobles, del vostre estimat «Chor Montserratí».»

Ante tales muestras de simpatía, nos sentimos movidos por los mejores propósitos, queremos corresponder de una manera digna y leal, sin defraudar, haciendo honor a la confianza que en nosotros se ha puesto.

El «Chor Montserratí», fué fundado con el único fin de unir en una gran familia, a todos los obreros del Monasterio, mediante los lazos indisolubles del amor y la música, pues bien, en el futuro procuraremos que esta unión sea más perfecta si cabe, robusteciéndola con nuestro más ferviente empeño.

Llevando a término estos propósitos, a la par que traduciremos fielmente los deseos expresados por el Rvdo. P. Abad en sus múltiples misivas, veremos cumplidas también nuestras más caras ilusiones.

Con todo, esta deuda de gratitud que tenemos contraída, quedará siempre latente, sin cancelar, ya que nosotros, en pago, solamente nos habrá sido posible ofrecer, la moneda insuficiente, de nuestro obrar humilde y abnegado, como fiel testimonio de agradecimiento y filial adhesión.

Compra y Venta
HIERROS Y METALES VIEJOS

Jaime Roviralta

BARCELONA

Particular: San Andrés, 134 - Teléfono 25-95-30

Almacén: Almogávares, 239 - Teléfono 26 62 88

Calzados Torra

Los Mejores

Borne, 9 - Tel. 1537

MANRESA

IMPRENTA

Cornet

MANRESA

Reservado

M. A. N. T. S. A.

SERRA D'OR

CIRCULAR DEL «CHOR MONTSERRATÍ»

Cuerpo de redacción: Manuel Bardina, Juan Espinach y Ramón Riera

AÑO PRIMERO

MONASTERIO DE MONTSERRAT, OCTUBRE-NOVIEMBRE DE 1955

NÚM. 9

DESDE EL FORO. - (Comentario Editorial)

ARTE SACRO

En la Parroquia de San Pedro, de Monistrol de Montserrat, el pasado día 2 de octubre, tuvo lugar con gran esplendor y solemnidad, la bendición de un magnífico Pendón, ofrecido por la más antigua Cofradía de la Villa, a su excelsa Patrona la Virgen del Rosario.

El hecho en sí, carecería de importancia, para los que no estamos allegados a la Parroquia mencionada, pero se da la feliz circunstancia de que el pintor que ha diseñado y realizado el citado Pendón, no es otro que nuestro querido compañero D. Eugenio Cervelló Abella, de cuyas privilegiadas dotes artísticas, todos tenemos noticia. Eso hace que el acto cobre gran trascendencia y adquiera a nuestros ojos, proporciones de auténtico acontecimiento. He ahí, un tema de vital interés llevado a esas páginas convertido en blanco de nuestros comentarios.

Pintado al óleo y sobre tela-tapiz, se ofrece a la retina del espectador, realizado por un rico conjunto de colores, perfectamente amalgamados, entre los cuales predomina el verde, símbolo de la esperanza. Los amarillos, rojos y azules se complementan en bien conjugadas tonalidades. Los diseños de vigoroso trazo han sido elaborados con pulcra exactitud, representando a los dos personajes de la composición con magistral acierto.

Toda la obra gira alrededor de la Virgen y el Niño, un tema Mariano, en perfecta

armonía de valores cromáticos. Sus efectos son tan realistas que al observarla con detenimiento, sus figuras parecen cobrar vida propia logrando que trascienda de su mística postura, una velada, con firme invitación al rezo.

El autor ha empleado un año, en sus horas libres, para la realización de su obra, desde los primeros bocetos hasta los toques definitivos. Debemos subrayar que Cervelló es aficionado, por tanto autodidacta que no ejerce la pintura como profesión, circunstancia que aumenta su importancia.

Cabe destacar, que en el transcurso de la composición colaboraron eficientemente como

modelos los dos hijos del autor. Podríamos enumerar con todo lujo de detalles, un sinnúmero de aspectos y circunstancias que han concurrido en la realización de este magnífico Pendón, y que servirían para aumentar, si cabe, el valor artístico que ya posee.

Para dar una idea más o menos clara a nuestros lectores, de lo que es en realidad la obra que nos ocupa, bastará decir, que es acabada y a nuestro entender, perfecta, que difiere bastante de lo que, hasta ahora, nos tenía acostumbrados Cervelló; visiones agnósticas y sus abstraccismos, han cedido el paso a una pintura de mejor calidad, más asequible al pueblo y de un regusto litúrgico muy apreciable. Y sinó ahí está su Pendón dedicado a la Virgen del Rosario, que corrobora nuestra afirmación.

JUAN ESPINACH TORRA

MONTSERRAT Y SU JARDÍN MONACAL

Los jardines monacales de Montserrat puestos fuera del alcance del público, son sin duda uno de los rincones de mayor belleza de cuantos circundan el monasterio. Muchas veces paseando bajo las tupidas arboledas de los mismos o junto a los altos cipreses, se tiene la sensación de hallarse muy cerca del mismo cielo. Aquel jardín, en el que durante todo el año hay flores que sirven para ofrecérselas a la Virgen Morena, tiene algo de encanto misterioso. Todo habla de espiritualidad. Desde una punta a otra nos sobrecoge y nos embriaga.

El jardín es extenso y dilatado. Abundan las escalinatas y los márgenes con boj. Y en uno y otro lado surgen blanquecinas estatuas que conjugan deliciosamente con el verdor de las plantas o del bosque y por doquier, como una auténtica bendición de Dios, discurre el leve y fresco murmullo de las cantarinas fuentes.

Un paseo por los jardines monacales es algo inolvidable, que cala muy hondo en el alma del visitante. Al fondo, antes de llegar al mirador de los monjes, enmarcada en un bien cuidado bosque de cipreses, se encuentra la hermita de San Acisclo y Victoria, junto a cuyas venerables piedras han permanecido por espacio de

más de diez años, los restos de los gloriosos monjes mártires de la Fe. En muy pocos lugares el espíritu reposa como en aquél, perfumado por un halo de verdadera santidad,

*tot el jardí té el sò d'una cançó
feta de flors d'amor i de martiri.*

Y, junto allí la reproducción del famoso claustro del Prior de Vivers en uno de cuyos muros está el mapa en el que se recogen los hitos de la expansión montserratina en los días del Imperio, que se extiende de Oriente a Occidente, como si el nombre de Montserrat abarcara el mundo entero.

Por un lado surgen bellas begonias y por otro elegantes cactus. De todo hay en aquel maravilloso jardín cuyos límites terminan con el mirador de los monjes, donde la sensación de altura es enorme. En la lejanía, muchas veces cuando un mar de nubes cubre la hondonada, las montañas que circundan Barcelona y más lejos, como adivinándola, la raya de nuestro «Mare Nostrum...»

Así es el jardín monacal de Montserrat, verdadero compendio de bellezas, cuya visión palpita siempre en el recuerdo...

JOSÉ TARIN IGLESIAS

COSAS QUE PASAN POR EL MUNDO

La posadera ideal. - La señorita Judy Lewthwaite, hotelera en Dormouth (Inglaterra), explota su establecimiento según una fórmula nueva y muy simpática. Desde hace cinco meses, los clientes de este hotel quedan en libertad para fijar el precio de las consumiciones y su habitación. La señorita Judy ha declarado que lo que más le costó fué persuadir a los clientes de

que verdaderamente podían pagar a voluntad. A fin de cuentas, sus huéspedes han pagado voluntariamente más de lo estipulado por las tarifas oficiales.

Sangre de coco. - En caso de urgencia se puede utilizar el agua de coco para reemplazar el plasma sanguíneo, asegura el doctor Ben Eisman, de Denver (Estados Unidos).

ORA ET LABORA

Tal com en el noticiari del mes, i en forma més ampliada s'indica, el dia 24 de setembre foren consagrats sacerdots quatre joves monjos de Montserrat. De mans de l'Eminentíssim Sr. Cardenal de Tarragona rebien l'ordenació sagrada. El 25, diumenge, oferia les primícies del sacerdoci el Rnd. P. Dom Climent M.ª Molas. El dia 26 el Rnd. P. Dom Pere Crisòleg M.ª Picas, i el 28 el Rnd. P. Dom Angel M.ª Vergés.

El dimarts, dia 27 la celebrava el Rnd. Pare Dom Pius M.ª Tragan. Citem aquest últim perquè per a nosaltres, mereix punt i apart.

Fa vuit anys que el P. Pius convivia entre nosaltres com un treballador de Montserrat Era —i és, qui en dubte?— un company entre tants. Cantaire del «Chor Montserratí» i col·laborador en els primers intents de la creació periòdica d'una Circular dels cantaires i treballadors de Montserrat.

El Pare Pius en aquells dies era, «inter nos» i familiarment En Tragan, aquell que treballava a l'impremta, i tenia els mateixos maldecaps que nosaltres, i ens repartíem les mateixes preocupacions i anhels en el transcórrer de les vuit hores de la tasca diària.

Fa vuit anys (i hem dit que teníem les mateixes preocupacions i anhels) i no és ben cert. En aquells dies el nostre amic i company sentia ja la crida que el Senyor li feia per fer-lo seu dintre el cenobi, i honorarlo amb el seu Minis-

teri. Tots recordem la seva entrada al Monestir, i per això, d'una manera particular celebrem les primícies de l'ofertament de l'Hòstia Santa en les seves mans suàvia consagrades.

Ens hi sentim més que en cap altre, en el seu «memento» quotidià; i amb més reverència i sentiment ens hi agenollem als peus per rebre la seva benedicció. Benedicció que el temps ens envia per mitjà d'aquestes mans que han laborat junt amb les nostres i a un mateix fi.

Fa bonic i es honrós per nosaltres els obrers del Santuari, que d'entre els nostres, haigi sortit un monjo. No sabem si es el primer cas, tant se val; primer o no, n'estem satisfets i ens en sentim certament orgullosos. Així ho fem constatar. Felicitem-nos-en.

Assistiren a la primera missa bon nombre dels antics companys de treball; així com una representació del «Chor Montserratí» i familiars i coneguts d'Esparreguera, la seva vila nadiua, quins arribaren en autocars llogats expressament. El besamans resultà més que mai, emocionant.

Déu els faci a tots, sants sacerdots. Per molts anys.

Des d'aquí fem patent la nostra felicitació als venturosos familiars dels ordenands, i d'una manera particular i principal als Srs. Molas, als qui ens uneixen íntims vincles d'amistat i estimació pel lloc que ocupen en la nostra Empresa.

VISITA DEL HOGAR ASTURIANO EN BARCELONA AL MONASTERIO DE MONTSERRAT

El domingo, día 2 de octubre, el Hogar Asturiano en Barcelona, acompañado de algunos miembros de la Colonia Catalana de Asturias, ha rendido visita al Santuario de Montserrat, portadores de una imagen de la Santísima Virgen Morena, que ha sido presentada y bendecida por el Rdo. P. Abad y la cual, costeada por la Colonia Catalana de Asturias va destinada a la Iglesia de los RR. PP. Carmelitas de Oviedo.

Han hecho entrega al Monasterio de unas

cestas de los principales frutos de la tierra Asturiana.

Acompañaban al grupo una selección de Coros y Danzas de Oviedo, —primer premio nacional— que han ejecutado algunos bailes típicos de la Región, siendo de notar principalmente los de origen milenario, inspirados sus personajes en las pinturas rupestres de las célebres Cuevas de Cogul y los de inspiración religiosa representativos de los Concejos de Llanes y Pajares, del principado de Asturias.

HISTORIA DE LAS ESCUADRAS

Robatori a l'Excm. Sr. General N'Antoni Ros d'Olano. - - El sots caporal En Joan Martí descobreix els autors.

El dia 28 d'octubre del 1849, l'Excm. Sr. N'Antoni Ros d'Olano, general que fou molt actiu i intel·ligent, viatjava en la diligència correu de Barcelona a Madrid.

En arribar als contorns de Bellpuig, el cotxe fou detingut. Un cop deturat el cotxe es veié enrotllat per quatre homes armats amb escopeta curta i punyals. Un d'ells obri la portella i féu baixar als viatgers del cotxe. Tan bon punt estigué el general de peus al mitg de la carretera, un dels bandolers li arrabassà el rellotge d'or amb la cadena corresponent, fent-li saltar tots els cabals que portava al damunt. Mentrestant un parell de bandolers li registraven la maleta i un altre el seient devanter que amagava altres paquets. Un cop enllestida la tasca els bandolers l'amanaçaren i no solament a ell, també al conductor i al xaval, amb pena de mort, cas de que denunciessin el fet.

Era aleshores comandant general de Lleida l'Excm. Sr. Domènec Dulce, generalíssim del Principat. Quant aquest tingué esment del robatori, oficià al caporal de l'Esquadra d'aquell districte, recomenat-li que fes les gestions necessàries per descobrir els autors. Sapient aquest que el sots caporal tenia molt bones coneixences i comptava amb forces confidents va confiar-li l'afer per tal de que se'n ocupés immediatament. El comandant de les Esquadres, en Josep Vivé, també oficià al caporal i sots caporal dient-los que no es preocupessin per les despeses i sacrificis mentres s'aconseguis un bon càstic per als culpables.

A còpia de anades i vingudes el sots caporal Martí, més tard caporal d'Arbós, fou informat per alguns confidents que part del dia i de la nit anteriors quatre subjectes desconeguts havien sojornat en un porxo que servia de pallissa a l'hostaler de «Càl Pobre» de Barbens. Aquesta confidència que no semblava tenir cap valor en tenia molta per al sots caporal, puig tenia el nom de l'esmentat hostaler apuntat a la llista de gent sospitosa i el considerava encobridor de malfactors. Va sopesar que l'hostaler hi tenia que veure i després va poder esbrinar que el portador del recapte al paller era un tal «Vinaigre» i com que aquest també era considerat sospitós per part dels mossos, i de passada tenia

amistat amb l'hostaler, en Martí ja comptava amb prous antecedents per formar-se un criteri concret.

Va presentar-se a l'hostal i valent-se de subterfugis i dient-li que ja s'havia pogut descobrir els malfactors i que, per tan, si no deia la veritat, li resultaria perjudicial. Així conseguí saber com es deien aquells forasters: Francesc Fauró, Joan Meda, Jeroni Capdevila (a) Hereu i Francesc Plans.

De moment, però, no se sabia altra cosa sinó que aquella colla havien sojornat part de dia i altra de nit en un paller. Ell que si que compareix a Sant Martí de Maldà, acompanyat dels mossos, i havent practicat un registre a càl Jeroni Capdevila (a) Hereu, va trovar-hi la faixa del Excm. Ros d'Olano, encara fumejant, doncs precisament aleshores el malfactor s'entretenia a fer-la desapareixer. També hi trobà una camisa de teixit molt fi amb les inicials R. O., una altre amb les inicials J. C., mocadors de batista, guants, mitjons, un got de metall argentat, dues culleres i una forquilla de plata i altres objectes. Havent-lo comunicat a l'estatge mateix del delinqüent, el caporal Martí va compareixer acte seguit amb una parella de mossos a l'estatge de Francesc Planas, trobant-li el rellotge de butxaca del general amb la cadena corresponent i altres efectes.

Ambdós malfactors confessaren el delicte, declarant que els altres dos autors els trobarien a Vilagrassa. Cap aquest poble s'encaminà el sots caporal amb tres mossos, havent disposat abans que la parella aconduís els malfactors capturats a Lleida per confiar-ne la custòdia al comandant militar. Aquests dicidits com eren, i veient-se tants a tants, intentaren escapar-se a un cert indret del trajecte. Fent un esforç trencaren la soga i donant una empenta a un dels mossos arrencaren a fugir. Els mossos els criden que es deturin i ells no en fan cas; aleshores els desapareixen un parell de trets i cauen estirats, molt aprop, precisament, del indret on havien comès el robatori. Mentrestant el sots caporal Martí i els altres mossos, havien arribat a Vilagrassa; però els bandolers que cercaven no hi eren ni s'havien vist. El sots caporal opinà que els bandolers capturats havien fet aquella declaració amb l'intent de dividir la força i poder escapar més fàcilment. Al cap de poc temps va saber-se que havien travessat la frontera, sense arribar a conèixer l'indret on eren.

ESTEBAN SANTAMANS

Ben arribada!

Ben arribada! Quin esclat
del Virolai i la fal.lera!
joiosa llum del Montserrat,
ben arribada a Esparreguera!

Es una ofrena que als de dins
fan els de lluny. Es una ofrena
per que junteu nostres camins
fins vostre Cor, Verge Morena.

Esparreguera és un palau
per vostre encís. O miraclera,
—cançó d'amor, cançó de pau—
ben arribada a Esparreguera!

MANUEL TORT, Prev.

Devota imatge de talla policroma de la Moreneta
que es venera en el Temple Parroquial de Santa
Eulàlia d'Esparreguera.

«PER LA SENYAL DE LA SANTA CREU»

Celebróse el pasado día 25 de septiembre, en el Patronato Parroquial de Esparraguera, un magno festival lirico-artístico-teatral, en el cual se presentó con carácter de estreno, el poema dramático en un acto «Per la senyal de la Santa Creu», original de nuestro compañero Ramón Torruella.

La obra nos presenta, situándonos en el año 312, a la Roma pagana, llena de vicios y vencida en los campos de batalla por los victoriosos ejércitos de Constantino que llevando por insignia la Santa Cruz entra triunfante en la misma Roma capital del Imperio, en la cual podemos ver el grave problema de dos mujeres, madre e hija, para con su esposo y pretendiente, paganos ambos, y que gracias a la abnegación de ellas y del joven Tarcisio renunciando en su amor hacia Flora, la hija, se convierten al cristianismo.

Como de costumbre los actores del Patronato respondieron magníficamente, con una loable interpretación del excelente tema.

No hay que decir, pues que el numerosísimo público que abarrotaba por completo el local, aplaudió entusiásticamente al final de la representación al autor y actores, ya que no es dable ver en esta clase de obras en un acto, la mayoría de ellas insulsas y aburridas, el interesante argumento y palpitable realismo que encierra en sí «Per la senyal de la Santa Creu».

En el resto del festival pudimos admirar excelentes interpretaciones líricas por cantantes de la localidad, chistes escenificados, conciertos de piano, danza y varios rapsodas de la localidad entre los cuales figuraba también Ramón Torruella, que nos recitó con un alarde de maestría el «Cant espiritual» y con un concierto de guitarras a cargo del trío «Kar-o-tas», terminó el festival en el cual nos demostró una vez mas, el amigo Torruella, unas condiciones como rapsoda y unos conocimientos artísticos como poeta, que ya quisieran para sí algunos profesionales.

JOSÉ GUELL

INAUGURACIÓ DEL MONUMENT AL MESTRE JOSEP ANSELM CLAVÉ

Avui, dia 23 d'octubre, ha tingut lloc la solemne inauguració del monument a Clavé, a quin acte han assistit distingides personalitats barcelonines, i una gentada imponent, formada per cantaires (uns 8.000) acompanyats de llurs familiars.

El primer acte celebrat ha estat la Missa conventual a la que entre altres personalitats de la Regió, hi eren presents el President de la Diputació D. Joaquim Buxó i de Abaigar i senyora; D. Marian Iglesias, vocal-representant de la nostra Abadia; Sr. Benet Cordomí, President dels Chors de Clavé; Secretari, Sr. Chalaux; Directius Consultius, Srs. Tomas Roig i Llop, Fortuny, Dr. Sastre i Marquès i altres; Director i Sots-director, mestres Folguera i Brotat; el Secretari del Patronat Forestal, Sr. Serra Godai; Delegat, Sr. Dalmases; Cap de cerimonial de la Diputació, Sr. Pasqual del Povil; Capità dels Moços de l'Esquadra, Sr. Garcia-Die; Delegat a Barcelona de la Confraria de Nostra Senyora de Montserrat, Sr. Bognà; etc., etc.

Aquests 8.000 cantaires esmentats han pujat a la Santa Muntanya amb més d'una centena de senyeres d'arreu de Catalunya, donant un digne aspecte de l'acte claverí.

Les autoritats han estat rebudes pel Reverendíssim P. Abat, qui al llarg de l'entrevista n'ha tret una magnífica impressió de l'acte que s'anava a celebrar.

Després de la Missa, s'han encaminat al balcó central del Monestir a presenciar el magnífic concert que la nombrosíssima representació coral ha donat baix la direcció del mestre Folguera Redón, interpretant-se «Les flors de maig» de Clavé, «L'emigrant» de Vives i «L'Empordà» de Morera, que han estat acollides amb grans aplaudiments per la gran gentada que omplia de gom a gom la plaça superior del Monestir.

Immediatament després, la comitiva s'ha traslladat al reformat «Cami dels artistes» i davant d'una gran multitud s'ha fet la cerimònia de l'entrega del monument a Clavé, obra de l'escultor Serra, i costejada pel Patronat de la Muntanya de Montserrat.

La primera intervenció ha anat a càrrec del Sr. Serra Godai, llegint l'acte de l'acord de l'establiment a Montserrat del monument al Mestre. Ha pres la paraula seguidament el senyor Cordomí, agraïnt amb sentides paraules el gest del Patronat i la col·laboració dels Chors assistents, i de la Federació del mateixos; i ressaltant els desvels de la Diputació i de la Comunitat benedictina, representada en aquell moment pels Rnds. Pares Olaguer M.ª Porcel, Adalbert M.ª Franquesa, Josep M.ª Gassó Buixó, Maur M.ª Boix i d'altres. El Sr. Cordomí ha finit el seu parlament recitant el poema que va compondre Clavé per a una seva sardana titulada «A Montserrat».

També ha llençat un discurs el Sr. President de la Diputació, acabant el mateix amb aquestes paraules: «Cantaires de Catalunya; el gran mestre Clavé, tot cantant les glòries de la nostra terra, cantà també les glòries d'Espanya». El parlament ha estat rebut amb xarroses ovacions.

Immediatament, els Chors han interpretat el «Salut, cantors», i a continuació s'ha entregat als representants de la Federació la Medalla de Bronze, que amb caràcter extraordinari ha estat concedida per la Diputació Provincial de Barcelona, així com un pergami artístic en el que s'hi fa constar tal concessió.

El Sr. Buixó de Abaigar ha entregat seguidament unes medalles commemoratives dels actes a totes les agrupacions corals que han assistit als mateixos.

* * *

A primera hora de la tarda, el President de la Diputació ha obsequiat amb un àpat al Restaurant del Monestir a les Autoritats, membres del Patronat i als senyors Cordomí, Chalaux i Folguera, com a representants de la Federació de «Chors de Clavé».

Durant el dinar han fet ús de la paraula el Dr. Sastre i Marquès, el Sr. Roig i Llop, el mestre Carbonell, el Sr. Josep Capdevila, i altres destacades personalitats.

SOLEMNE BENDICIÓ DE CAMPANAS EN LA BASÍLICA

Coincidiendo con el muy próximo 75 aniversario de la coronación canónica de la Virgen de Montserrat y su proclamación como Patrona del Principado de Cataluña, y ante una ingente muchedumbre reunida bajo los arcos claustrales de la Basílica, ha tenido lugar hoy, día 30 de octubre, la solemnisima bendición de las nuevas campanas llegadas últimamente de Alemania; que ha oficiado el Eminentísimo Cardenal-Arzbispo de Tarragona, Dr. D. Benjamin de Arriba y Castro, teniendo a la derecha e izquierda suyas al Sr. Obispo de Libau, Monseñor Urbss, i al Abad de Montserrat, Padre Escarré, todos ellos revestidos de pontifical.

Han actuado de padrinos de las campanas: D. Francisco Ripoll y D.ª María Badrina; D. Pablo Riera y D.ª Encarnación Juliá de Riera; D. Jaime Ribera y D.ª Carmen Oliva de Ribera; D. Agustín Montal y D.ª Montserrat Galobart de Montal; D. Luis Jover y D.ª Juana Berenguer de Jover, y D. Antonio Batlló y D.ª Rosario Umbert de Batlló.

Las campanas, todas ellas de grandes dimensiones, llevan grabadas diversas inscripciones en latín. En la mayor de ellas, dedicada a San Benito, Patriarca de Occidente, puede leerse lo siguiente: «El Abad Aurelio, venerando la memoria de la Virgen Madre, dispuso fueran consagradas a Dios seis companas de bronce,

destinadas a llamar a los monjes para la obra de Dios y afianzar al pueblo cristiano en la paz de Cristo».

Terminada la bendición ante toda la Comunidad y pueblo asistente, el Cardenal se ha trasladado a uno de los salones del Monasterio acompañado de los respectivos padrinos, donde han sido obsequiados con un delicado refrigerio.

Coincidiendo también con esta fiesta, el Abad Escarré ha firmado el decreto de erección canónica del Monasterio de Santa Maria de Montserrat, de Medellín (Colombia), filial de la Abadía catalana, habiendo sido destinado como Superior del mismo, el Rdo. P. Dom David Pujol.

Los peregrinos han podido admirar hoy las seis campanas (cuyo sonido será muy pronto familiar en Montserrat) que se hallan expuestas en los claustros, colgadas de cada uno de los arcos, profusamente adornadas con guirnaldas de boj.

* * *

Esta mañana, en el ofertorio de la misa, el Abad ha recibido la Profesión solemne de tres monjes: Dom Efen M.ª Compte, Dom Anselmo M.ª Aguilar y Dom Alberto M.ª Tomás.

Ad multos annos.

x

L'ANELL UNGIT

(Montserratina)

~~~~~ JOAQUÍM MEDALLA

Muntanya maravellosa, d'argentat mantell per sostre,
que la Verge generosa, ens ha donat al cor nostre,
ets símbol que ens agermana, ple tot tu de dolç encant,
ens dons vida cristiana, que a Déu tots, ens va inclinant.

Muntanya maravellosa, que joiosa, al cel s'acosta,
amb llum d'estel lluminosa, i raig d'or al sol de posta,
ets muntanya cristiana, que amb amorosos encants
orgull ets de raça humana, i consol dels catalans.

Muntanya bressol de Sants, que ens inspira l'oració,
trànsit de místics cants, que els resem amb devoció,
Palau de la nostra Verge, i d'un Mont millor nascut,
convertit ara en conserge, guardador del nostre escut.

Caserna de nobles sorges, conqueridors d'ideals,
que sobre dels cors, fan forges dels eternals valors reals,
Muntanya de Montserrat, llum d'un Mont, joliu i bell
que Abat i Comunitat, regeix amb ungit anell.

Verge bruna adorada, Monument montserratí,
ets l'ensenyà venerada, del nostre futur destí,
ets, el cel i el mont feliç del qui viu al teu devora
i, ets el fel de l'infeliç que de prop teu en viu fora.

SECCIÓ POÈTICA

Flor Montserratina

Flor Montserratina, Mare de l'Amor,
essència divina feta resplendor,
que sou coronada d'estels del cel blau
i esteu assentada en màgic palau;

En palau aurífic, clar i lluminós
tot fet d'alabastre i marfil preciós,
que, duts per la joia del seu pur anhel,
un dia bastiren els àngels del cel.

Amb serres de plata, d'or i diamant
van serrar les penyes d'eix turó gegant,
i baix la conjura d'un màgic encís
tota aquesta terra fou un paradís.

Paradís esplèndid, entrada del cel,
tot ple d'harmonies i dolçors de mel,
paradís mirífic, de llums i colors
on canten els àngels, on riuen amors,

on s'omplen els aires de notes vibrants
i les flors exhalen perfums odorants,
on formen garlandes daurats papallons
i brocats i randes cristal·lines fonts.

Té per pal·li esplèndid la volta dels cels
orfebrada tota de brillants estels;
té per diadema un sol rutilant,
i als peus... les pregàries d'un reialme gran.

I sou Vós Maria, Mare de l'Amor,
l'excelsa Regina d'aquest palau d'or,
que té diademes d'estels rutilants
i de les pregàries en fa diamants.

* * *

També, oh Maria,
jo us demanaria
si ma pobre veu,
tingué la ventura
d'arribar a l'altura
a on Vós esteu.

Si fos tan sortada
de ser escoltada
la veu del meu cant,
poseu-hi la nota
senzilla i devota
que el faci vibrant.

Que voli pels aires
avivant les flaires
de la fe ancestral,
i feu d'aquest poble
fervorós i noble,
senyera triomfal.

I d'aquest fill vostre,
que als vostres peus mostra
el seu pur intent,
aculliu gràciosa,
oh Verge pietosa
el prec més fervent

Sou Mare, oh Maria, de la humanitat,
de tota la terra feu-ne un Montserrat!

ESTANCES AL DOLOR

Dolor que vols de mi? Altra vegada
sotges mon pas. Cruell! no saps que encar'
tinc els llavis amargs de ta besada
i són tèrbols mos ulls del teu esguard?

Un jorn del cor t'obria les portelles
com un amic, i tu em vares trair;
vares deixar el meu cel sense estrelles
i omplires d'argelagues mon camí.

No has respectat la flor gentil i tendra
d'una il·lusió que em reia sobre el pit.
Dels meus anhels n'has fet un munt de cendra
hi has ofegat la calma de l'esperit.

Doncs que vols de mi? si res no em resta.
Veste'n Dolor, desitjo reposar
sota aquest cel tan pur. Ell em contesta:
—Sóc l'ombra del teu cos; no et puc deixar—

Que m'has donat Dolor que em desanimes
i no obstant et vull sens saber com?
—La voluptat d'ungir les teves rimes
amb l'aspre roentor que té el teu nom—.

Iguolada, setembre del 1955

TERESA CASTELLÀ I VALLS

TARDOR

La nuvolada va caient
darrera els cims de les muntanyes.
—Adéu, calitja del ponent
que l'acompanyes!

Preguntaré a la fulla morta
quina sardana vol ballar.
El vent que passa se l'emporta
enllà, enllà...

I ara la nit, sols les estrelles
com fulles grogues dintre el cel.
La Tardor llença sota d'elles
el seu gran vel.

JOSEP COLET

Pregària A LA VERGE DE MONTSERRAT

Mirant-me Vós, Verge pura
s'il·lumina el meu esperit.
Mirant-vos, oh Verge Bruna
em trobo ja a l'infinit.
Quin encant la vostra cara
que em corprèn i em fa feliç
que dolça vostra mirada
que em transporta al Paradís.
Sou la joia més preuada
que té nostre Montserrat,
la Reina més venerada
d'aquest noble Principat.
Sou símbol de la puresa
com el lliri immaculat,
una flò de gran bellesa
un pradell del més gemat.
Mare meva, bella rosa,
escolteu Vós el meu clam,
allunyeu-me tota cosa
que no sigui tal com cal.
Feu-me pura i ben perfecta
que m'assembli un xic a Vós,
transcorri ma vida recta
i tingui un final joios.

EMÍLIA ABEYÀ

EL PEREGRINO DE TURNO

D. Antonio F. de Correa Veglison

Hablar con el señor Correa no ha sido cosa fácil, pero, como yo me cuelo por todos los rincones y agujeros como los ratones, al fin he podido dar con él y hablar unos momentos merced a su simpatía y bondad de carácter.

Hay que puntualizar primero, que D. Antonio Federico de Correa ha subido a Montserrat con motivo de asistir a una boda; el novio es hijo del coronel Sanpedro y la novia (bella por cierto) hija del coronel Riera, de Barcelona.

Después de saludarnos, no puedo por menos que recordarle su eficiente labor en favor de Barcelona, cuando fué Gobernador civil de nuestra ciudad y provincia durante los años de 1940 a 1945.

—Lo que hice para que Barcelona no sufriera necesidades en aquellos años tan difíciles— me dice—fué todo y más de lo que mis fuerzas me permitieron; pero aún me parece que hice poco por ella, ya que es una ciudad que se lo merece todo: por culta, honrada, alegre y trabajadora.

—Mire señor Correa, que lo apuntaré ¿eh?

Puede Vd. apuntarlo sin temor, por qué todo el bien que de Barcelona se diga es poco.

A continuación, el preguntado soy yo; por qué don Antonio inquiera de mi mismo, que opinión de su persona tiene la gente de aquí, después de su cese como Gobernador, y que recuerdo se conserva de él.

—Contesto yo (y creo que el lector estará de acuerdo conmigo), que el pueblo de Barcelona, y el resto de Cataluña incluso, no puede guardar mejor recuerdo de él; ya que en una región como la nuestra donde se mezclan tantos pareceres distintos, es ya un gran mérito que todos los diferentes sectores de la vida ciudadana, le veneren y conserven tanto cariño y res-

peto a su solo nombre, que se pronuncia aún como cosa familiar en fábricas, talleres, obras de construcción, oficinas; en el seno de las familias y en las conversaciones de la calle.

Parece que se emociona, y mientras me estrecha con fuerza la mano sin dejar de mirarme, me pone afectuosamente su otra mano encima del hombro.

Un grupo de curiosos que le han reconocido se acerca prudentemente para verle mejor.

—¿Dónde ha nacido Vd., don Antonio? (Le he preguntado esto, por qué unos dicen que en Toledo, otros en Zamora y algunos en Jaén)

—Vi la luz primera en Comillas (Santander), aún que por poco nazco en Barcelona, cosa que vino de pocos días debido a que mis padres estuvieron entonces aquí una temporada. ¿Será por esta circunstancia que me atrae tanto la ciudad condal?

—Variemos de tema y hablemos de Montserrat. ¿Le gusta?

—Montserrat me ha cautivado siempre; y añade: Cuando subo a esta Santa Montaña, me hace el efecto que vengo a mi casa, donde siempre me espera sonriendo la Madrecita Moreneta; donde hay un Abad cariñoso y cordial; unos monjes cultísimos y piadosos; y donde el alma de uno se extasia con la variada belleza del paisaje sin par que desde aquí se divisa.

No dice mas don Antonio. Sube al coche que ha venido a buscarle; me tiende la mano con efusión, y el vehículo desaparece momentos después, rumbo a Barcelona o quizá a Madrid... Pero a mí, me queda grabada la impresión de que he dado con un auténtico peregrino. Por algo le queda a Montserrat, a la vista de cualquiera, el bastón y las insignias del mando que un día ofreciera personalmente a la Virgen Morena.

«BARDI»

SOLUCIÓN DEL CRUCIGRAMA ESPECIAL COMBINADO DE SERRA D'OR DEL PASADO MES

HORIZONTALES.- 1. Bis. Ori. Roma. Eco. Ala Ra. - 4. Al. Mia. Au. Gas. Ave. iM (Mi). - 5. Ramón. Abalorio. Inane. - 6. Odón. orU (Uró). EL Lis. Eter. - 7. Don. CIRCULAR. DEL. Asi. - 8. Aaa. Aar. Era. iaR (Rai). - 9. As. Sssss. Sa. agseN (Nesga). Pa. - 10. Láctea. Tara. Eolido. - 11. CHOR. MONTSERRATÍ. - 12. Batir. Dom. Eos. Samos. - 13. Eros. Minas. Lodo. Pato. - 14. Las. Boa. Sima. Oso. Sos.

VERTICALES. - 1. Paródia. Abel. - 2. Id. Lado. SL. Ara. - 3. Sin. Mona. ACtos. - 4. Simón. AscHis. - 5. Os. In. CastOr. - 6. RoSa. OL. Mo. - 7. IrE. ArRasa. Dia. - TRabuCas. Mon. - 9. Rua. Ur. Tomás. - 10. OdA. LeL. SaN. Si. - 11. Mo. GoLa. ArtE. - 12. Dar. Re. ASola. - 13. Sil. Ra. Eso. - 14. EgO. OiDageR (Regadio). Do. - 15. CaRa. SE. SoR. Os. - 16. Or. Vi. LielAs. - 17. Irene. aniTaP (Patina). - 18. Acá. Atar. DÍmas. - 19. Lo. Inés. Po. Oto. - 20. América. Usos.

Il·lustrissim Sr. Benet Cordomi i Comes

Aprofito l'avinentesa de trobar-se a Montserrat el Sr. Benet Cordomi, President de la Federació de Chors de Clavé, que ha pujat per a preparar i organitzar sobre el terreny la gran cerimònia que tindrà lloc demà a les dotze del matí: l'inauguració oficial del monument al eximí mestre Josep Anselm Clavé, fundador de les masses corals que porten el seu nom.

El senyor Cordomi hem rep afablement i a prec meus accedeix a deixar-se entrevistar, aprofitant que espera a uns directius de la Federació. La seva persona s'ha fet molt popular en els mitjants de la música, tant a Catalunya com enllà de les terres d'Espanya. Home de cinquanta dos anys, és molt actiu, dinàmic i desbordant de simpatia. Té concedida pel Govern la Comenda d'Alfons X, el Savi, en paga als mèrits contrets en la direcció com a President de la Federació dels Chors de Clavé, càrrec que ocupa d'ençà de l'any 1932.

Sentats davant per davant d'una copeta del deliciós licor extret de la Santa Muntanya «Aromas del Montserrat», començo el meu interrogatori:

—Diguim, senyor Cordomi, quants anys visqué el Mestre?

—Cinquanta justos; de 1824 a 1874.

—Quin any fou el de la fundació?

—L'any 1850, amb el primitiu nom de «Coros Euterpenses», que serviren per a que el Mestre obrís uns nous horitzons d'esbarjo sa i optimista als obrers d'aquella generació, i els redimis social i espiritualment de l'ambient de joc i de taverna, úniques distraccions dels homes de la classe humil d'aquells temps.

—Quants canvis de nom ha tingut l'actual Federació?

—Després de la mort del fundador, ja el mateix any 1874 es canvià l'antic nom pel de «Associació Euterpense dels Coros de Clavé», nom que fineix l'any 1917, al sobre-vindre una separació per discordàncies en el si de l'Agrupació, que es fragmentà en dos grups, anomenats l'un «Unió de Coros i Orfeons Clavé», i l'altre conservant el mateix, «Associació Euterpense de Coros de Clavé».

—Quants anys durà aquesta mena de «binomi»?

—Fins l'any 1932, que al ser-me donada l'investidura de President de la «Federació de Co-

ros de Clavé», vaig tindre l'immensa satisfacció d'unificar les dues Agrupacions amb aquest últim nom; nom que encara porta en l'actualitat.

—I durant la guerra, què?

—Sí, miri; de l'any 1936 que esclatà la revolta, fins l'any 1950, a imperatius derivats de circumstàncies de la mateixa guerra civil, la Federació no actuà.

—Costà treball reagrupar als cantaires?

—Qui-sap-lo. Pensi que han estat catorze anys d'inactivitat.

—Déu n'hi dó! I quina fou la primera activitat desenrotllada per la Federació al iniciar de nou les seves tasques?

—El primer acte d'aquesta nova etapa, fou una marxa partint del monument al Mestre, enclavat en la cruïlla de la Rambla de Catalunya i carrer de València (i que per cert el monument avui ha desaparegut del seu lloc), fins a la Plaça Reial. En el trajecte de la marxa, la Federació féu una recapta als barcelonins, a benefici de la Junta Pro-Hospitals del Govern Civil de la capital. Fou un èxit econòmic. Després, col·laborà amb la Tòmbola Benèfica Pro-Hospitals amb concerts a la Plaça Reial els primers diumenges al matí; i després a la Rambla enfront del solar on hi existiren els grans magatzems «El Siglo».

—Quins aconeteixements més remarcables han esdevingut per a la Federació en aquests cinc anys?

—La visita a Madrid (l'any 1953), i la de Bilbao, en la primavera d'aquest any.

—Foren ben rebuts els «Chors de Clavé» a Madrid?

—Molt, noi, molt. Fou una rebuda apoteòsica, tan per part del poble, com de les Autoritats. En aquests concerts que es donaren a la capital d'Espanya amb motiu de les Festes de Sant Isidre li fou imposada a la Federació la Corbata d'Alfons X, el Savi; i a un servidor de vostè com a President; al Secretari senyor Chaulaux; i al Mestre-director senyor Folguera Redón (ex-escolà de Montserrat) ens fou concedida la Comenda i Creu d'Alfons X, el Savi. A l'arribada de Madrid, l'Ajuntament de Barcelona ens otorgà la Medalla al Mèrit Artístic de la Ciutat; i la Diputació el premi amb caràcter extraordinari de la Medalla de Bronze de la Província. (Que per cert es farà entrega demà).

IN MEMORIAM

Ha mort Júlia Carcasona i Masachs. La gran entusiasta i col·laboradora de «SERRA D'OR», la que en vida ha deixat un rastre heroic de coratge per les aficions de l'esperit, portant el consol en els difícils camins de la caritat.

Amb aquestes ratlles queda reflexada la fèsonia espiritual de Júlia Carcasona, traspasada el dia cinc de setembre passat.

La noblesa dels seus sentiments feren ressò als micròfons de «Radi Associació de Catalunya» (avui «Radio España de Barcelona») fundant-hi en l'any 1933 la emissió «Rober Femeni» la qual tenia cura de portar a les llars modestes el necessari de robeta pels infants nadons, junt amb uns consells d'higiene i de moral.

A més de l'activitat diària del «Rober», en

les radiacions infantils dels dijous a la tarda, es dedicà a l'ensenyament de cançons populars i infantils catalanes, especialment del repertori de Narcisa Freixes.

Aquestes labors desinteressades, s'extingiren després de la guerra civil junt amb «Radi Associació de Catalunya».

Júlia Carcasona ha marxat del món dels vius per recollir l'Eterna recompensa; a fruïr el benestar que amb tant desig demanava el seu article postu «Com deu ésser el Cel?...» que publicava «SERRA D'OR» mentre els ulls mortals de l'autora s'omplien d'un llarg somni, per tornar-se realitat el seu prec, que en vida, abans de morir, sabé expressar tant bellament com és el Cel.

(De la pàgina anterior)

—I la visita a Bilbao, que tal anà?

—També cordialíssima. I com a premi de la nostra actuació en aquella capital, (tan agermanada en temperaments a la nostra Barcelona) l'Ajuntament de la «Villa» ens otorgà la Medalla de Ferro, que és una condecoració molt apreciada pels bilbaïns.

—Quantes Societats formen la Federació?

—Actualment, més de dues-centes, amb caràcter d'anar en augment.

—Canten millor els «Chors» ara o ho feien millor abans?

—Antigament els cantaires no matisaven; ara en l'actualitat es canta amb més polifonia.

—Que ha rebut en el càrrec; més satisfaccions o amargueses?

—Més amargors; però les alegries, han recompensat sobrerament els molts desenganys rebuts.

—Satisfet per endavant de l'acte de demà?

—Sí, moltíssim; i dono mercès als homes de bona voluntat que han fet possible el bastir aquest monument al mestre Clavé al cim de la Santa Serra de Montserrat; i molt particularment les dono al gran Abat Escarré; que tot

Catalunya el recordarà com a bon religiós, bon cavaller, i bon patriota.

—Quina impressió en rep del «Chor Montserratí»?

—Immillorable; tan artística com socialment. Tan sols el trobo a faltar en molts actes oficials; encara que comprenc la seva dificultat al tindre que treballar els diumenges i dies de festa, degut a la característica de la feina que s'aguditza al Monestir pel motiu de les seves solemnitats.

I parlant del «Chor Montserratí», haig de posar de relleu la meva admiració per la persona del seu President Sr. Antoni Traveria, vertadera ànima i cervell de l'Entitat, i home plè de voluntat i vocació envers l'ideal del cantaire.

I després d'aquestes paraules, s'acaba l'entrevista perquè s'acosten aquells senyors a qui feia estona esperava el senyor Cordomí; aquest home senzill que té el títol d'Il·lustríssim i no el gasta, i que té la Creu d'Alfons X, el Savi i no la porta més que en els actes oficials, per què no li plauen les exhibicions.

«EL CANTAIRE PREGUNTAIRE»

Montserrat, 22 d'octubre del 1955.

Restaurante del Monasterio

UNICO SITUADO EN EL RECINTO

Restaurante a la carta
BANQUETES - BODAS

ESTAMPES DE MONTSERRAT

Al meu estimat nebot

Josep Maria Cañellas; escolà de Montserrat

De bon matí

Les campanes del Monestir m'han deixon-dit. Pels porticons de la cel·la s'ha filtrat un raig de llum rogenca, i he mirat al cel. El sol sortia allà al lluny darrera el mar i les muntanyes, sobre un sol esquinçat de boires, com una llàntia immensa que enviés els primers raigs de llum a Montserrat, i he mirat el sol sense cloure les parpelles.

Del fons de la vall han pujat uns remolins de boira i en un instant tot Montserrat ha quedat embolcallat de llum de porpra i d'encens.

Des de la muntanya santa aquest matí, he mirat el sol de fit a fit.

—Féu, oh Verge, que un dia pugui veure a Déu, com avui he mirat el sol!

L'escolania

A l'escolania hi tenim un escolà; l'hem vist durant l'ofici que ells canten a la matinada i l'hem sentit, cantant la Salve i els motets, darrera l'altar als peus de la Verge.

Avui els oficis ens han semblat més solemnes i els cants més sublims que altres vegades.

—Que bé canten els escolans de Montserrat!

Desig

En les funcions religioses a les quals assisteixen, veurèu sempre en els primers seients, uns colls que s'estiren més que els altres o que es desplacen als altars laterals per veure millor o endevinar el seu escolanet, i el cor s'els omple de joia, si tenen la sort de veure'ls a prop seu.

Son els pares, familiars o amics que pugen a visitar-los i es desviuen per omplir-los de moixaines i afalacs.

—Jo us prego, oh Verge, que en nostres visites vetlleu pels escolans. Que l'aire del món del que venim embolcallats, i que la pols dels camins de que son plens nostres vestits, no marceixin la fragància d'aquesta rosa de la humilitat que tant bé cuiden els Pares Benedictins!

Frisança

Hem sortit a passeig amb l'escolà i talment hem palpat la simpatia i tendresa que arrèu inspiren els escolans de Montserrat.

Un seu germà petit, eixerit com un pèsol i més viu que una mustela, però tantmateix infant, fa un rebec per posar-se la saia (sotana) perquè vol semblar un escolà i li preguntin l'hora de la Salve.

Santa gelosia que a mesura que han anat passant els dies de l'estada a Montserrat, també els grans n'hem sentit la fiblada, si no de portar la saia, si de quedar-nos com ells, als peus de la Verge!

Comiat

Han anat passant els dies de nostres vacances a Montserrat, senzills, quiets, però sublims dintre la majestat i grandesa de la Muntanya, del Monestir i de l'Escolania; repòs pel cos, dolça pau per l'esperit.

—Et deixem, oh Montserrat, amb tota la recança; tornem als nostres quefers de cada dia saturats d'aquesta pau i placidesa que fins les pedres traspuen aci dalt.

—Vetlleu, oh Verge, per nosaltres; vetlleu pels vostres escolans!

JOAN CAÑELLAS

DEVOCIÓ MONTSERRATINA A LA NOSTRA COMARCA

Com a membres pertanyents a aquesta gran família montserratina sempre ens és plaent i ens omple el cor de joia el tenir notícies d'actes o fets que es refereixin al nostre Montserrat i en particular a la seva Regina, la nostra Moreneta, majorment quan aquests esdeveniments s'escauen ben aprop nostre.

Avui desde aquestes columnes del nostre periòdic ens és grat ressenyar breument un dels jorns més gloriosos que ha viscut la vila d'Esparreguera, situada al peu mateix d'aquesta santa muntanya i la història de la qual està tan lligada a la del nostre Monestir, al retre homenatge de filial devoció a la Moreneta en ocasió de rebre la seva sagrada Imatge que els fills esparreguerins residents fora de la vila han fet ofrena a llur parròquia natal.

S'escolli el dia 11 de setembre, diumenge dintre l'octava de la Nativitat de la Verge, per efectuar el trasllat de la sagrada Imatge desde la ciutat comtal, coincidint amb les tradicionals festes que anualment es celebren en honor del gloriós i preclar fill de la vila el Beat Domènec Castellet que ara fa més de tres segles vivia sota l'ombra d'aquests nostres turons montserratins i que obtingué el privilegi de morir màrtir a Nagasaki el dia 8 de setembre de 1628 diada de la seva especial Patrona, la Verge Moreneta, de la qual tan devot n'havia estat sempre.

Després de les dues Misses matinals de comunió i de dues altres dialogades, respectivament, per la joventut i infants, i d'acord amb les consignes d'uns potents altaveus instal·lats al cim del campanar, que desde la vesprada del dia anterior escamparen als quatre vents les notes alegres de la festa, s'organitzà la solemne processó que, presidida per les autoritats locals i el Rnd. P. Antoni M.ª Tobella monjo d'aquest Monestir, es traslladà a la plaça de l'Ajuntament, on una representació dels donants feia escorta a la bella Imatge de la Verge situada al bell mig de la plaça fent-li de marc la font-monument que en ella existeix. Seguidament el Reverend Sr. Vicari, en representació del Sr. Rector de dita parròquia D. Josep M. Garriga, artífex de l'actual temple parroquial recentment reinau-

gurat, efectuà la solemne benedicció de la nova Imatge, mentres que el retruny de dues salves anunciaven tan grat aconeixament.

Tantost la sagrada Imatge fou alçada pels portants-contribuents el poble enfervoritzat ovacionà amb entusiasme a la Verge Bruna, i entre càntics joiosos del Virolai i la Salve, i amb llàgrimes als ulls de molts assistents i espectadors, fou conduïda triomfalment pels principals carrers de la població vers el temple parroquial que en aquell dia llua les seves millors gales de les festivitats.

Entrats tothom al grandios temple, que quedà atestat de feligresos desitjosos d'honorar la seva excelsa Regina, i després de col·locar l'Imatge de la Verge a un lloc preferent del presbiteri, l'Il·lustre Sr. Arxiprest de Martorell féu l'ofertment oficial de la nova Imatge donant gràcies a tots els esparreguerins que amb la seva nombrosa assistència a tan gran acte havien palesat una vegada més el seu fervor marrià i montserratí, predint que el poble que sap honorar tan dignament a Maria no pot ser pas oblidat per Ella.

Acte seguit es celebrà l'Ofici Solemne, cantat pel Cor Parroquial, a honor de la Moreneta i del Beat Domènec Castellet. A l'ofertori es donà a besar l'Imatge de la Patrona dels catalans i es repartiren brots de boix montserratí.

Amb els actes de la tarda de Rosari, visita al Santíssim, conclusió de la Novena al Beat Domènec Castellet i visita espiritual a la Moreneta amb cant del Virolai al final, es donaren fi als actes religiosos que en obsequi a la Mare de Déu de Montserrat es celebraren amb tant d'entusiasme i fervor en aquella parròquia.

Entre les personalitats foranes que amb la seva presència volgueren adherir-se a la festa montserratina, cal destacar, a més de l'escultor de la magnífica talla policromada Sr. En Josep M. Bohigas, a l'insigne i llorejat escultor Frederic Marés que lloà en gran manera l'obra del seu col·lega i amic, manifestant que la bella reproducció era ben digna d'un tan majestuós temple.

DOLÇ SOMRIURE

A la meua fillola

Glòria Riera i Berenguers

El meu esguard ha rellicat sobre teu, en la penombra. Estaves somniosa, amb els parpres abaixats. Però somreies. Algú ha dit que somniaves amb els àngels. No ho sé. Però si així fos, jo crec que amb dir que somrius a tu mateixa, ja equival a un somriure d'àngel. Unes mans delicades et cotxaven amorosament. El dolç somriure, però, continuava adormit als teus llavis. Les parpelles caigudes, com suara, t'ombraven la vista per esbalandrar la nitidesa dels ulls del pensament. Qui hi pogués entrar a les regions del teu pensament! Quanta claror hi ha d'haver-hi! Deu semblar una ampla cascada de llum aturada!... Per això clous els ulls, per somriure amb els llavis ingenus, quan et creus abandonada de tothom, d'aquest món que t'és novell.

T'he contemplat joiosament filtrant-me el

respirar. Semblava que poc a poc m'endingés en el teu somni. I... oh, desencis; s'han desclòs els teus ulls blavencs, i s'ha fos el dolç somriure. T'has trobat amb la meua presència, i els teus llavis, de bell nou, han somrigut. Però ha estat breu, de cortesia, diria gairebé. Has tornat al món que et dona alè; que se't deixarà conèixer a mida que els anys caiguin sobre teu, donant-te forces. Veuràs núvols i claror de sol; primaveres esclatants, i lentes tardors encongides. Però amb tot, aquest camí estret que se t'obre a la vida, et pot portar, també, a les regions lluminoses que tant sovint somnies amb el somriure a flor de llavi.

I ara et deixo tendre infant; et deixo despatat per seguir-te amb la vista. I, no tinguis por; somriu llargament, i fes de la blavor dels teus ulls, un cel allisat on eternament hi reboti la llum.

RAMON RIERA I CASALS

RECORD LLUNYÀ

A fora, bufa fort el vent, potser sortint de la boca d'algun enfurismat gegant del Pirineu. A dins la cambra, silenci, soletat, quietut... Com s'esplaia el pensament en mig d'aquest vespre, ple de rauxes de vent i recordances dintre el cor! Recordances dolces, unes, i altres penoses; però totes plenes de sentors del temps passat.

Què en queda del temps passat? Tal volta res... No! Si que en resta alguna cosa. El vent, en son afany per borrar-les se n'oblidà una, la més ferma de totes elles: un sentiment pur, aleshores tendre i indefinit, però ara ja madur i que ha arribat a la plenitud... De quina faisó hi penso ara en el temps passat! Talment com si estés aprop teu fruïnt dels teus ulls acariciadors i del teu somriure.

Es bonic somniar despert! En aquesta solitud, ton record omple mon pensament amb més força que mai. Es com si sentís la teua presència al meu costat, igual que aquell dia que varem anar a la font de Sant Llorenç. Te'n recordes? Mentre la jovenalla seguia camí endavant cantant i fent gresca, tu i jo ens confiavem els nostres pensaments i afanys, ens descobriem els

secrets de l'ànima l'un a l'altre, com si fòssim dos germans. I així va ésser com m'anava endinsant en el teu cor, i d'aquesta faisó em vaig enamorar de tu... No recordo res més del que va passar; només que aquella nit me'n vaig anar a dormir més tranquil i content que mai, i dies i setmanes més tard jo et confessava el meu amor i tu, amb les galtes enrogides me'l regreïaves i corresponies... Veritat que és dolç pensar això? El temps que ha passat des de llavors no ha pogut esborrar-ho, ni ho esborrarà.

Per altra banda, els records negres alguna vegada venen a emboïrar aquesta pau. Però ara ja ha passat tot, i sols queda el fruit ubèrrim i preuat, d'aquelles angoixes per tenir un dia el teu somriure aprop meu. Lloat sia Déu, que ho ha beneït i ho regeix tot!

Entretant, les coses aniran seguint el seu curs, i aquests records, que culminen en tu, ompliran i il·luminaran el meu pensament i la meua vida, com de nit el far guia el vaixell que segueix el seu camí, freturós d'arribar ben aviat a port segur.

MODEST SOLER

VERGE DEL ROSER

PREGUEU PER NOSALTRES

Es ben cert que si sortim al carrer i parem l'orella a qualsevol tertúlia de veïns, ja ens és habitual sentir aquestes exclamacions: Malament! Estem molt malament! Cada dia pitjor!

Exactament! No sabrem veure, quant «desgolfat» i perdut està, pels nostres pecats el món actual?...

Si bé reparem, veurem que no hi ha perquè receptor remeis farmacèutics, idear fórmules sociològiques, combinar procediments jurídics, polítics o administratius; perquè això si, malalts podem estar-ho, però tenim, certament, el ver-tader remei a les nostres mans. Resar el Rosari en família.

Sabem que hi haurà qui dirà: Per Rosaris està, a fe, el Segle XX! Doncs, pitjor pel Segle XX i per quants com ell opinen.

Si coneixéssim el tresor del Sant Rosari!

Què és el Sant Rosari?

El Sant Rosari és la pregària que els nostres cors aixequen a la Santíssima Verge, per demanar-li totes les gràcies i favors espirituals i temporals. I una de les principals gràcies la demanem en la «Santa Maria» quant diem: «...**pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort**». En aquell moment en que el nostre cos estarà lluitant entre la vida i la mort, les mans no podran sostenir el Sant Crist, els ulls s'entelaran, la llengua no podrà parlar i el cor restarà encongint pel dolor, allavors és quant necessitarem de la misericòrdia de la Verge

Santíssima. Ella és la Mare de tots els agonitzants i no pot abandonar-nos si de cor li demanem. Si la mare està sempre al lloc que li pertoca per guarir al seu fill, no dubtem que la Nostre Mare, la Verge Santíssima, estarà al nostre costat per donar-nos forces, si, en el transcurs de la nostra vida terrena, fervorosament li havem demanat.

Per tant, afirmem i sostenim que resant el Sant Rosari, i millor en família, a més d'assegurar a l'hora de la mort la nostra salvació, es curarien molt i depressa quasi tots els actuals mals d'una bona part del món d'avui.

Resem el Sant Rosari!

De sort que l'home que resa bé i freqüentment el Sant Rosari, és home que continuament manifesta al món la seva fe, i a si mateix el codi dels seus més imperiosos deures. Això apart del que és com a oració i súplica. I un home que això fa amb devoció, això és, amb clara consciència del que fa, pecador podrà ésser alguna vegada per natural fragilitat, però no malvat i menys desesperançat o impenitent. I a un poble que practiqui aquesta devoció, ha de succeir-li de la mateixa manera. I un bon dia, s'extengui ella per tot el món tant, per exemple, com està extesa avui la immunda blasfèmia que és el seu antagonisme, aquell dia no serà el món un cel, perquè no ho pot ésser, però tampoc un semi-infern, com a vegades sembla que ho sigui avui dia.

J. B. i E. C.

A una gentil Sardanista

Enrogida com rosella
que entre els blats s'encén galana,
vas dansant, gentil donzella
amb els teus aires millors.
El teu cos, forjant l'anella
de la típica sardada
va teixint la meravella
de la dansa dels amors.

Tu, frueixes la gaubança
d'aquest ball, que és melangia,
que és plaer, que és delectança;
que és amor i sentiment.
Que infon joia i don frisança,
que és tristesa, i alegria;
que és la més formosa dansa
que agermana en tot moment.

I quan saltes enriolada
tot marcant el punt que et dona
l'alegria esbojerrada
que segueix al contrapunt;
vibres tota emocionada
i amb delit que t'il·lusiona
com, si junt amb l'ocellada
t'enlaïressis cel amunt.

—Sardanista falaguera:
jo, et voldria per parella
i sentir la joia entera
de dansar al teu costat.
I amb paraula ben sincera
dir-te fluix, a cau d'orella,
que el meu cor sempre t'espera...
per tota una eternitat.

ACTIVIDADES DEL «CHOR MONTSERRATÍ»

MES DE SEPTIEMBRE

Seguint en la seva tònica en l'actual temporada, el «Chor Montserratí» clausurà el cicle de vetllades dedicades als senyors estadants que passen l'època d'istiu a Montserrat i al començar de nou les visites dels pelegrins de romeries parroquials a la Santa Muntanya, vinguts dels pobles d'arreu de Catalunya, inicià en aquest mes de setembre prop-passat una nova tongada de festivals en honor i obsequi d'aquestes esmentades pelegrinacions.

* * *

La primera vetllada tingué lloc el dia 13, i fou dedicada als romeus de Vilanova y la Geltrú, que agraïren l'actuació dels nostres cantaires amb forces aplaudiments.

* * *

Cinc dies més tard (el dia 18) hi hagué festival dedicat als pelegrins d'Hospitalet del Llobregat. Actuaren el sempre imprescindible i inimitable «Professor Pallarellí» tan apreciat de tothom per la naturalitat i simpatia amb que sempre desenrotlla els seus jocs de mans, que el fa tan estimat de tots, pel caire familiar que dona a les seves actuacions.

Seguidament, el rapsoda Felicià Boada mantingué tensa l'atenció del públic declamant amb justesa «La llegenda de Montserrat» de Mossèn Jacint Verdaguer, i «Pedregada ritmada», entre altres poesies recitades.

I, com a fi de programa, el «Chor Montserratí» interpretà un enfilall de peces de concert

que fóren del grat dels assistents a la vetllada d'aquest jorn.

* * *

El dia 22, la vetllada fou dedicada a la pelegrinació de les parròquies del Bisbat de Girona, formada per romeus de La Bisbal, Bescanó, Bàscara, Sant Feliu de Guixols, Banyoles, i altres poblacions que seria llarg d'anomenar. Tant sols direm que fou la diada que reuni més gent de tota la temporada. I també afegirem que, per satisfacció nostra, el «Chor Montserratí» interpretà les seves cançons amb més entusiasme i afinació que mai. Mostra d'això fóren els insistents aplaudiments que premiaren cada execució de les atepèides i variades peces que es cantaren. El mestre Francesc Vila, dedicà en aquest concert als romeus gironins, les sardanes «Les fulles seques» i «L'Empordà», ambdues del gloriós mestre Morera, que fóren molt ben acollides per tots els assistents.

* * *

L'última vetllada d'aquest mes fou el dia 25, a honor de la pelegrinació de Sans, que encara que no resultà tan lluída com l'anterior, no desentonà tampoc, puix el conjunt de cantaires sortiren airosos de la missió llur, i el públic no escatimà tampoc els picaments de mans, ço que féu que tots plegats, públic i executants sortissin satisfets de la bona i entretinguda estona que durà la festa,

MES DE OCTUBRE

El dia 2 el «Chor Montserratí» ha actuat, en una vetllada en honor als pelegrins de Sitges, Horta i Sant Pere de Ribes.

En la sessió del concert, el mestre-director senyor Vila ha dedicat la peça de Rillé «La Retreta» als senyors Ignasi Camps i Llorenç Serrado, antics fundadors del «Chor Montserratí» i membres de la primera Junta Directiva, que per bona coincidència es troben entre nosaltres passant un parell de dies.

* * *

La vetllada d'avui, dia 13, ha estat dedicada als romeus de Vilanova i Geltrú, amb actuació del mai prou aplaudit «Professor Pallarellí», del Quadre Escènic que ha posat en acció un estol

de «Xistos escenificats» a l'estil dels dinàmics «Joves romeus de Sabadell» que ens visitaren el passat juliol, i del conjunt de veus del «Chor Montserratí» que ha cantat com a part destacada del programa «La font del roure», «Els goigs de Sant Prim» i «L'emigrant».

* * *

Les actuacions dels dies 16 i 17 s'han portat a terme amb l'assistència dels pelegrins de Vilafraça del Penedès i de El Clot, de Barcelona.

* * *

Avui, dia 19, sota el patrocini del «Chor Montserratí» i organitzada pel «Quadre Escènic Parroquial» de Castellbisbal, han actuat els romeus d'aquesta població en la vetllada que l'han

dedicada galantment al públic montserratí que ha omplert conjuntament amb la pelegrinació de Sardanyola, l'ample espai del Garatge del Monestir (part dreta).

El programa s'ha realitzat baix el següent ordre:

«La gitana», comedieta en un acte i en vers, que han interpretat amb molta gràcia les nenes Montserrat Margarit, Teresa Rabella i Magdalena Gusi.

El jove Josep Pastallé i la senyoreta M.ª Roser Mallol, han recitat les poesies «El Porró» i «La Sardana» respectivament. La mateixa senyoreta Mallol, ha recitat també la poesia còmica «Un gat, un gos, una rata, un senyor i una beata».

Acte seguit, ha col·laborat en el programa la senyoreta Maria del Carme Ribot, recitant un curt fragment de «La Rambla de les floristes» del poeta Josep M.ª de Sagarra.

I com a digne remat d'aquest festival, el Grup Escènic castel·lbisbalenc ha posat en escena la comèdia en un acte i en prosa, original d'Apel·les Mestres «Tres i no res», molt ben interpretada pels senyors Joaquim Solias, Josep-Miguel Puig, Joan Rabella, Josep Pastallé i Miquel Mumany, i les senyoretes Dolors Ribas, M.ª Teresa Pastallé i M.ª Lluïsa Ribas, tots sota el llegit dels senyors Modest Ribas i Victor Olivé.

Al final de la vetllada, el senyor rector de Castellbisbal ha entregat espontàniament un donatiu com a ofrena de voluntat i simpatia per al «Chor Montserratí», qui agraiïx de tot cor la finesa del bon sacerdot.

* * *

Corresponent a la gentilesa del «Grup Escènic» de Castellbisbal, i en germanivola dedicatòria als romeus d'aquesta població i als de Sardanyola, ha actuat avui, dia 20, el «Chor Montserratí». Hem de posar en evidència les mostres de correcció i simpatia amb que cada anyada ens honoren la gent d'aquestes dues poblacions, sense que això vulgui però, desmereixer dels demés públics que tenim el goig de tractar durant la temporada, ni molt menys. Aquesta nit, però, sigui per aquest escalf espiritual que la nombrosíssima concurrència ha injectat amb els seus carinyosos aplaudiments als cantaires de la

nostra Entitat; o sigui per què aquests atravesen un boníssim moment de forma, el «Chor Montserratí» ha cantat meravellosament afinat i pletòric de qualitats, i si per justesa de temps no ha pogut repetir-se una per una cada peça del programa (per cert, llarg i variat), tal com exigia el selecte auditori, no pot dir-se que hagi quedat per manca de voluntat de tots. Resumint: Exit d'entrada i èxit d'actuació.

* * *

El dia 23 es celebrà un festival mixte, «Chor Montserratí» i «Quadre Escènic» dels pelegrins de La Palma de Cervelló, dedicat a aquesta població i la de Calafell, que han tingut la benvolença d'honrar-nos amb la seva assistència.

Pel conjunt artístic de La Palma, ha encetat el programa el senyor Esteve Fisas, recitant «El fosar de les moreres» poesia de «Pitarra».

Seguidament, el mateix senyor Fisas ha donat una mostra de les seves aptituds musicals interpretant amb acordió la composició «El sitio de Zaragoza».

I com a fi d'actuació del conjunt de La Palma, s'ha posat en escena la joguina còmica en un acte, i en prosa «El llit del capità», baix la encertada interpretació de la gentil senyoreta Balbina Planas, i els senyors Jaume Tintoré i Esteve Fisas, que per lo vist aquest últim ha estat l'ànima del festival d'avui, tan com a rapsoda, com a músic, i com per actor,

El «Chor Montserratí» ha tancat la vetllada amb èxit, interpretant un variat i escollit repertori de cançons de la terra.

El públic, correcte i nombrós, ha sortit content i ben impressionat d'aquesta vetllada de germanor i bona avinença, que és el que convé i que desitjem que sigui sempre, per a molts anys.

* * *

Amb aquesta última vetllada, dia 27, dedicada als pelegrins de Sant Esteve de Sesrovires i Sant Pere de Riudevitlles, ha donat fi el «Chor Montserratí» a la seva gran activitat d'aquest mes d'octubre, que ha deixat per a tots els montserratins i visitants que han assistit a les seves actuacions, una boníssima impressió d'enllaç d'afectes mutus entre nosaltres i els de fora.

DE UNO A OTRO MES

RESÚMEN DE SEPTIEMBRE

DIA 1 - Por segunda vez han visto alegrado su hogar con la venida al mundo de una niña, los amigos José Muntané y M.ª Rosa Bartolomé. La recién nacida tendrá por nombre (D. m.) el de Maria Asunción.

DIA 8 - Como es de tradición, Montserrat ha celebrado la festividad del Natalicio de la Virgen Maria con un solemnisimo Oficio de Pontifical celebrado por el Reverendisimo Padre Abad. Terminado el Oficio, la devota Procesión con la Imagen de la Virgen ha recorrido las plazas del Monasterio, presenciando su paso gran cantidad de peregrinos. En dicha Procesión ha hecho acto de presencia la representación oficial del «Chor Montserratí» portadora de su «Senyera».

DIA 10 - Se han unido en santo lazo matrimonial nuestros buenos compañeros (empleados los dos de Montserrat) José Guardia y Maria-Alba Sales. Ha bendecido su unión el Rdo. P. Benedictino Dom Ricardo M.ª Sans, tío de los contrayentes. El «Chor Montserratí» y la redacción de «SERRA D'OR», así como los demás compañeros empleados del Monasterio de Montserrat, desean mil felicidades a los noveles esposos.

DIA 16 - Finalizados los Cursos de Estudios en la Escolania de Montserrat, han cesado en la misma los siguientes escolanes: Juan Valero Durán, Miguel Gassull Duró, Antonio Sans Baró, Alberto Fornells Matas e Ignacio Agulló Martí, de Barcelona; Juan Martí Zapateri y Carlos Rodríguez Blanch, de Montblanch; Ramón Sánchez Fàbregas, de Sallent; Jesús M.ª Cardeñes Roger, de Tàrrega; Juan Plana Ferrán, de La Riera del Gayá, y Javier Coll Sandiumenge, de Agra-

munt. ¡Que Dios y la Virgencita Morena les bendigan siempre y no les dejen de Su mano!

DIA 18 - Dios ha bendecido el hogar formado por el amigo Juan Callén y su esposa Maria-Luz Pastor con el primer hijito de su matrimonio, al que se le impondrá el nombre de Juan-Antón. Nuestra más cordial enhorabuena.

DIA 24 - Hoy ha sido un día de júbilo para la gran familia del Cenobio y para todos los que aman la espiritualidad de Montserrat, pues ha tenido lugar la Ordenación de cuatro nuevos monjes del Monasterio, todos ellos jóvenes y ple-tóricos de vocación divina. Son: Dom Clemente Molas Pujol, Dom Pedro Crisólogo Picas Figols, Dom Pio Tragan Colillas y Dom Angel Vergés Mundó. Ha celebrado el Oficio de Ordenes el Eminentísimo Cardenal Arzobispo de Tarrago-D. Benjamín de Arriba y Castro. Debido a este motivo Montserrat ha ofrecido el aspecto de las grandes solemnidades, habiéndose declarado día no laborable para los efectos de trabajo en las obras de construcción.

DIA 30 - Invitado por nuestro Rdo. Consiliario Padre Dom Lorenzo M.ª Ferrer, ha dado una Conferencia de palpitante interés y actualidad a los obreros montserratinos, el Rdo. Padre Alejandro Mircea, sacerdote rumano. El tema «La Iglesia de Rumania», ha impresionado a todos los oyentes; pues el P. Mircea ha sabido exponer la desdichada situación, tanto política como religiosa, del pueblo rumano y de su Iglesia bajo la intransigente dictadura que se emplea al otro lado del «telón de acero».

Hemos celebrado conocer de cerca al P. Mircea, tanto por su sencillez y afabilidad como por su contagiosa simpatía.

RESÚMEN DE OCTUBRE

DIA 5 - El Rdo. P. Dom. Pio M.ª Tragan, ha ofrecido la misa de hoy a intención de sus anti-guos compañeros del «Chor Montserratí» y el resto de obreros y empleados del Monasterio. Como la mayoría sabe, el P. Pio fué, años atrás, nuestro compañero de trabajo y cantor de nuestra Entidad coral.

La capilla del Camarín de la Virgen se ha llenado de obreros y empleados a pesar de ser hora temprana y día de labor.

DIA 7 - Hoy han hecho su entrada solemne en la Escolania del Monasterio, los escolanes siguientes: Juan Sellés Comellas, de Santa María de Oló; Francisco Bañeres Barril, J. Sebastián Martí Brugueras, Ramón Toboso Ribó, José M.ª Miquel Colomé y Jaime Borrull Solá, de Barcelona; Manuel Marsó Fàbrega, de San Julián de Vilatorra; José M.ª Boixadera Vilajossana, de Gargallá; Jaime Gili Farrés, de Prat de Llobregat; Baudilio Doménech Galindo, de Viladecans;

Ramón Petit Miret, de Tàrrega; Juan Mándoli Rovirosa, de Valls y Sergio Casademunt Fiol, de Barcelona.

Los nuevos pajes de la Moreneta fueron recibidos por el P. Director de la Escolania Dom Irineo Segarra, P. Prefecto Dom Miguel Estrada, los Padres Plácido y Oliva Civil y el resto de los pequeños cantores de la actual Escolania.

DIA 10 - Con motivo de cumplirse el Centenario de la Empresa «Marítima y Terrestre», de Barcelona, y para celebrarlo, han subido en visita a la Santa Montaña una gran cantidad de personas, unas 5.000, entre empleados de dicha Empresa y sus familias; haciendo el viaje en combinación con el aéreo, cremalla y noventa autocares que la empresa Meliá ha puesto a su disposición. A mediodía ha tenido lugar una audición de sardanas a cargo de «La Principal de Badalona».

En este mismo día ha tenido lugar el enlace matrimonial de nuestra buena amiga Carmen Ponsa Roca con el joven barcelonés Andrés Bogniá Roldán. El hecho de que la recién desposada hasta ahora estaba empleada en las tiendas de Montserrat, ha motivado que una buena parte de sus compañeros y amigas empleados de trabajo se hayan estacionado al paso del cortejo para verla y desearle felicidades. En honor a la verdad, hemos de añadir que estaba muy bella con su blanco velo de novia, cuando del brazo de su padre D. Miguel Ponsa (encargado de las obras), ha hecho su entrada en la Basilica.

El Rdo. P. Dom José M.ª Gassó ha bendecido la unión de los contrayentes y después de la ceremonia, tanto los recién casados como los familiares y amigos invitados, se han dirigido al banquete de bodas que ha tenido lugar en un departamento del Restaurante del Monasterio. En un lugar destacado de la mesa, se ha notado la presencia del Sr. Apoderado de «L.A.R., S.A.» D. José Camps y señora. Como colofón, nuestro compañero de redacción Sr. Bardina, ha leído una poesía de felicitación a los novios, a la que unimos con toda efusión la nuestra más sincera. Actuó de padrino de boda D. Luis Masllorens.

DIA 18 - Después de más de tres semanas de su estancia en Cataluña, y de regreso a la capital de España, han subido a postrarse a los pies de la Virgen el Jefe del Estado, Excmo. Sr. Francisco Franco Bahamonde y su esposa D.ª Carmen Polo de Franco.

DIA 21 - En el local habilitado para Restaurante económico, ha dado una interesantísima conferencia a los obreros y empleados el Reverendo P. Dom Romualdo Diaz, que ha mantenido vivo y atento el interés del numeroso auditorio congregado. El tema ha versado sobre el reciente y largo viaje a través de Italia, Grecia, Turquía, Egipto, Asia Menor y las sagradas tierras de Palestina, efectuado por el mismo P. Romualdo en unión del Rdo. P. Guido Camps. A pesar de alargarse un poco más de lo normal en este ya clásico tipo de conferencias semanales, el público ha encontrado corta la disertación del conferenciante, tanto por la importancia del tema, como por lo sugestivo y ameno de las impresiones del relato.

DIA 26 - Tras un recorrido largo, procedentes de Alemania, llegaron ayer las campanas nuevas a nuestro Santuario. Esta mañana, a las nueve, ha sido recibida la expedición por el Abad Dom Aurelio M.ª Escarré, Obispo de Libau, Comunidad benedictina y Escolania. Las campanas viejas han repicado alegremente en señal de júbilo. Las características de las nuevas campanas, que han sido fundidas por la casa Karl Czudnochowsky, de Erdin, Alta Baviera (Alemania), son: La, bajo, dedicada a San Benito, peso 3 500 kgs., diámetro 1'81 m.; Re, dedicada a San Pablo, peso 1.400 kgs., diámetro 1'35 m.; Mi, dedicada a Santiago, peso 1 000 kgs., diámetro 1'22 m.; Sol, dedicada a San Gregorio el Magno, peso 600 kgs., diámetro 1'02 m.; La, dedicada a San Pio X, peso 450 kgs., diámetro 0'90 m.; Do, alto, dedicada a San Miguel, peso 300 kgs., diámetro 0'76 m.

Las nuevas campanas han sido colocadas en el Claustro de la Basilica, en vistas a su próxima consagración.

Hierros - Aceros - Metales - Ferretería Industrial y
para Obras - Piezas de recambio para Maquinaria
Textil - Batería de Cocina - Loza Sanitaria y sus
Accesorios

SOL HERMANOS, S. A.

Casa Central: MANRESA
Av. Caudillo, 12 y 14 - Tel. 1700 - Ap. Correos, 33
Sucursal en BARCELONA. Ferretería «Las Águilas»
Avda José Antonio, 561 - Teléfono núm. 23-45-94

Champaña

Marimón

San Vicente de Castellet

Las últimas novedades en
Puntillas, Botones, Guantes, etc., en

Mercería MORELL

MANRESA

Borne, 19

Teléf. 2279

Comprará bien y a gusto
sirviéndose de los

ALMACENES JORBA

MANRESA

Los más importantes en su clase,
Los más económicos

Otsein

Lava mejor
más rápido
más económico
y con más comodidad

Exposición:

Radio Codina

BORNE, 6 - MANRESA

Fábrica de Jabones

EN SAN JUAN DE VILATORRADA

HIJOS DE ANTONIO LOPEZ, S. L.

Almacén de Pesca Salada, Aceite, Arroz y Garbanzos

Santo Domingo, 9 - Teléf. despacho: 1651 - MANRESA

Dirección telegráfica: «VALOPEZ»

Granja Guitart

de Clemente Guitart

Mayor y detall de Leche, Nata, Queso y
Mantequilla

Leche embotellada «La Holandesa»

MANRESA

Subida Cueva, 2 y 4 (frente Puente Viejo) - Tel. 2606
Despacho: Tercio Ntra. Sra. Montserrat, 9 - Tel. 1363

Construcciones de Carpintería ATANASIO PERRAMON

TRABAJOS PARA TODA CLASE
DE OBRAS Y MAQUINARIA

Carpintería de arte religioso
Especialidad en Altares, Sagrarios, Confesionarios,
Canceles, Sillerías coro, Bancos y mobiliario propio

MANRESA

Alta Puigterrá, 35 (interior) - Teléfono 1652
Xipré, 35 (Carretera de Vich)

COMPANIA ESPAÑOLA DE SEGUROS, S. A.

Capital suscrito y desembolsado: **Pesetas 15.000.000**

SEGUROS DE
Accidentes - Vida - Rentas Vitalicias
Incendios - Robo - Transportes

Domicilio social:
M A D R I D
Calle de Alcalá, 27

Sucursal en
MANRESA
Av. Caudillo, 3 - Tel. 2302

Dirección en
BARCELONA
Paseo de Gracia, 18

**ELECTROMECHANICA
VILANOVA**

Carretera de Vich, 28 - Guimerá, 50 - Teléfono 1716 - MANRESA

INSTALACIONES FRIGORÍFICAS

USOS INDUSTRIALES Y DOMÉSTICOS

INSTALACIONES Y REPARACIONES ELÉCTRICAS - SUMINISTROS DE MAQUINARIA Y MATERIALES
BOBINAJE DE MOTORES